

РЕШЕНИЕ

№ 5319

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 29.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **3862** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215, ал.1 и сл. от ЗУТ вр. чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], срещу заповед № РД 27-117/28.03.2022 г. на началника на Дирекция за национален и строителен контрол /ДНСК/. В жалбата са изложени твърдения за противоречие на акта с материалноправните разпоредби. Иска се отмяната му.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез упълномощения представител адв. П. поддържа жалбата. Прави и искане за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът – началникът на Дирекция за национален строителен контрол чрез процесуалния си представител юрк. А. оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли същата, както и да му присъди юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Настоящият състав на Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност /арг. чл.215, ал.1 от ЗУТ вр. чл.19 от Наредба № РД-02-20-25 от 03.12.2012 г. за условията и реда за издаване на удостоверение за вписване в регистъра на консултантите за оценяване на съответствието на инвестиционните проекти и/или упражняване на строителен надзор /Наредбата/ и в срока по чл.19 от Наредбата вр. чл.215, ал.4 от ЗУТ вр. чл.149, ал.1 от АПК, за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

От данните по делото се установява, че жалбоподателят [фирма] притежава удостоверение № РК-0049/07.08.2018 г. за извършване на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/ – оценяване на съответствието на инвестиционните проекти и/или упражняване на строителен надзор. Срокът на валидност на удостоверението е до 07.08.2023 г. В удостоверението като управител на дружеството е посочено лицето К. И. Г..

При извършена проверка от страна на ДНСК за изпълнение на изискванията към органите на управление на юридическите лица съобразно влязлото в сила изменение на разпоредбата на чл.167, ал.1, т.2 от ЗУТ (ДВ, бр.16 от 23.02.2021 г.) и при справка в Търговския регистър, е констатирано, че управителят на [фирма] К. И. Г. не притежава необходимата техническа правоспособност.

С писмо с изх. № РК-2730-01-315/14.03.2022 г. на началника на ДНСК управителят на дружеството е уведомен за започналото производство за предсрочно прекратяване на действието на удостоверение № РК-0049/07.08.2018 г. преди изтичане на срока, за който е издадено, поради отпаднало основание, послужило за неговото издаване.

От служебно направена справка от съда в Търговския регистър е видно, че към момента на уведомяването управител на дружеството е посоченото в писмото лице.

С оспорената заповед № РД 27-117/28.03.2022 г. на началника на ДНСК на основание чл.167, ал.9, т.3 от ЗУТ и чл.17, ал.1, т.3 от Наредбата предсрочно е прекратено действието на удостоверение № РК-0049/07.08.2018 г. В заповедта е посочено, че при извършена проверка в Търговския регистър при Агенцията по вписванията е установено, че не са предприети действия по смяна на управителя в съответствие с изискването на §79 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ (ДВ, бр.16/2021 г.) във връзка с изменението на чл.167, ал.1, т.2 от ЗУТ(ДВ, бр.16 от 23.02.2021 г.).

При така установената фактическа обстановка, съдът при спазване на изискванията на чл.168, ал.1-3 от АПК за проверка на оспорения административен акт на всички основания по чл.146, т.1-5 от АПК, намира от правна страна, следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, но при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на § 79 от ПЗР на ЗИДЗУТ (ДВ, бр.16 от 23.02.2021 г.), лицата, получили удостоверение за упражняване на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 до влизането в сила на този закон, както и лицата, получили удостоверение за упражняване на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 по реда на § 77, ал.1 от този закон, привеждат дейността си в съответствие с неговите изисквания в срок до една година от влизането му в сила. Считано от деня, в който законът поражда правни последици, срокът за изпълнение на задължението е бил до 26.02.2022 г. вкл. – арг. чл.5, ал.5 от КРБ.

Според чл.167, ал.1, т.2 от ЗУТ (изм. ДВ, бр.16 от 23.02.2021 г.) удостоверение за извършване на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ, се издава на лице, което е търговец по смисъла на Търговския закон и отговаря на изискването членовете на органите на управление на юридическото лице или едноличния търговец, както и наетите от тях по трудов или друг договор физически лица да са специалисти със завършено висше образование с образователно-квалификационна степен „магистър" и да притежават техническа правоспособност по чл.229, да имат най-малко 5 години стаж по специалността, да не са допуснали и/или извършили повече от две нарушения

по този закон и нормативните актове по прилагането му през последните три години преди подаване на заявление за вписване в регистъра и да не са осъждани за умишлени престъпления от общ характер на лишаване от свобода, както и за престъпления, свързани с упражняване на професията, освен ако са реабилитирани; обстоятелствата относно съдимостта на българските граждани се установяват служебно от Дирекцията за национален строителен контрол; чуждите граждани представят свидетелство за съдимост или аналогичен документ; изискването за притежаване на техническа правоспособност по чл.229 не се отнася за физически лица, чрез които консултантът упражнява дейността си, със специалности, свързани със санитарно-хигиенните изисквания към строежите (лекари с придобита специалност в системата на здравеопазването по „Комунална хигиена“, „Трудова медицина“, „Обща хигиена“, „Хранене и диететика“, „Хигиена на детско-юношеската възраст“ и „Радиационна хигиена“), както и юристи.

Според чл.167, ал.9, т.3 от ЗУТ, действието на удостоверението се прекратява преди изтичането на срока, за който е издадено, при отпадане на някое от основанията, послужили за издаване му.

Видно от съдържанието на посочените разпоредби, са предвидени изменения в изискванията, на които членовете на органите на управление на дружество, извършващо дейност по чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ, кумулативно трябва да отговарят. Независимо че към момента на издаването на удостоверението за упражняване на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ не е било необходимо членовете на органите на управление да притежават техническа правоспособност, §79 от ПЗР на ЗИДЗУТ изрично задължава лицата, получили такова удостоверение, да приведат дейността си в съответствие с новите правила в указания срок. Неизпълнението на това задължение би имало за последица предсрочното отнемане на издаденото удостоверение на основание чл.167, ал.9, т.3 от ЗУТ.

Членовете на органите на управление на юридическото лице или едноличния търговец, които освен на всички изисквания, на които е следвало да отговарят преди цитираните изменения, и освен да притежават образователно-квалификационна степен „магистър“, следва да притежават и техническа правоспособност по чл.229 от ЗУТ. В чл.229, ал.3 от ЗУТ е пояснено, че по смисъла на този закон технически правоспособни са лицата, получили дипломи от акредитирано висше училище с квалификация „архитект“, „строителен инженер“, „инженер“, „урбанист“ или „ландшафтен архитект“.

От изложената по-горе нормативна уредба става ясно, че управителят на дружеството-жалбоподател, който е и единственият орган на управление, доколкото същото е еднолично дружество с ограничена отговорност, следва най-късно до 26.02.2022 г. да притежава техническа правоспособност по чл.229 от ЗУТ, т.е. да притежава диплома от акредитирано висше училище с квалификация „архитект“, „строителен инженер“, „инженер“, „урбанист“ или „ландшафтен архитект“. Към тази релевантна дата, както и към датата на издаване на процесната заповед, управител на дружеството е бил К. И. Г.. В проведеното по делото на 29.06.2022 г. съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя е представил диплома № 001389 от 21.12.1998 г. от Технически университет – С. за висше образование с образователно-квалификационна степен „магистър“ по професионална квалификация „машинен инженер“, специалност „Транспортна техника и технологии“ на К. И. Г..

В тази връзка спорният по делото въпрос е дали представеният документ

удостоверява техническа правоспособност на управителя на [фирма] К. И. Г. по смисъла на чл.229, ал.3 от ЗУТ. Тълкуването на въведените с посочената разпоредба изисквания води до извод, че освен строителни инженери, като притежаващи необходимата техническа компетентност специалисти следва да се третират и лицата с всяка друга инженерна специалност, доколкото след изрично записаното изискване за „строителен инженер“, като алтернатива за техническа правоспособност е добавено и общото понятие „инженер“. Инженерите са специалисти, практикуващи технически науки, придобили квалификационна степен за завършено висше образование по съответната специалност. В Националната класификация на професиите и длъжностите, 2011 г., утвърдена със заповед № РД01-931 от 27.12.2010 г. на министъра на труда и социалната политика, в раздел 21 „Специалисти по природни и технически науки“, не е изведена като обща професионална квалификация професията „инженер“, а инженерните специалности са профилирани, посочени със съответната конкретна специфика по родове, като: инженери в промишленото производство; строителни инженери; инженер-еколози; машинни инженери; инженер-химици; минни инженери, инженер-металурзи и сродни на тях и т.н.

Липсата на уточнение каква точно инженерна специалност се визира под общата формулировка „инженер“, изведена като алтернативно изискване след квалификацията „строителен инженер“ в този случай води до извод, че на изискването за техническа правоспособност на лицата по чл.229 от ЗУТ би отговаряло всяко лице, притежаващо професионална квалификация по всяка инженерна специалност. Този извод се потвърждава и от факта, че според класификатора дори понятието „строителен инженер“ обхваща множество разновидности, като: инженер-хидролог, инженер-водоснабдяване и канализация, инженер-железопътно строителство, инженер-инвеститорски контрол, инженер-иригации, инженер-конструктор в строителството, инженер-мостово строителство, инженер-пристанищно строителство, инженер-строителство на сгради и съоръжения, инженер-пътно строителство, инженер-санитарно строителство, инженер - строителен, инженер-строителни конструкции и др. Строителното инженерство е една от професионалните дисциплини на инженерството, чиято основна цел е проектирането, изпълнението, надзора и поддържането на сгради и съоръжения така, че те да отговарят на изискването за нормално експлоатиране на съответната сграда или съоръжение. Логично е в обхвата на дейностите по чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ да се приеме, че следва да практикуват точно строителни инженери, доколкото посочените дейности са свързани именно със строителство, но така както са зададени изискванията в чл.229, ал.3 от ЗУТ при алтернативното им изброяване, като изрично е посочено и „строителен инженер“ и „инженер“ следва да се приеме, че каквато и да е друга инженерна специалност е в съответствие с изискванията. Липсата на конкретно посочване на тясна специалност, която се изисква като условие за техническа правоспособност на лицата не следва да се тълкува в ущърб на последните.

В заключение съдът приема, че към 26.02.2022 г., дружеството, което притежава удостоверение № РК-0049/07.08.2018 г. за извършване на дейност по чл.166, ал.1, т.1 от ЗУТ по оценка на съответствието на инвестиционните проекти и/или упражняване на строителен надзор, със срок на валидност до 07.08.2023 г., отговаря на въведените с изменение в ЗУТ изисквания, тъй като органът на управление на юридическото лице е притежавало техническа правоспособност по чл.229 от ЗУТ. Съобразявайки заповедта с фактите и обстоятелствата, които са били налични към датата на нейното издаване,

съдът приема, че същата е в разрез с материалноправните разпоредбине. Дружеството отговоря на измененията в закона, като управителят му притежава техническа правоспособност по чл.229 от ЗУТ към датата на издаване на заповедта (видно от датата на издаване на представената като доказателство диплома). Предвид това, не е било нужно да се предприемат действия за смяна на управителя К. Г., тъй като същият е технически правоспособно лице. Следователно, неправилно действието на удостоверение № РК-0049/07.08.2018 г. е било прекратено предсрочно. Предвид изложеното съдът намира, че заповедта е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК основателно се явява искането на жалбоподателя за присъждане на разноски. Същото е своевременно предявено. Направените разноски са, както следва: 50 лева заплатена държавна такса и 1800 лева-заплатено адвокатско възнаграждение. По арг. от чл.78, ал.5 от ГПК вр. чл.144 от АПК вр. чл.8, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението на ответника за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение се явява основателно, поради което, предвид фактическата и правна сложност на делото, размерът на разноските за заплатено адвокатско възнаграждение следва да се редуцира до минималния определен по Наредбата размер от 900 лв. Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя К. И. Г., заповед № РД 27-117/28.03.2022 г. на началника на Дирекция за национален и строителен контрол

ОСЪЖДА Дирекция за национален и строителен контрол да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [улица], ет.1, офис 1, сумата от 950 (деветстотин и петдесет) лева, представляващи разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаване на съобщението.

Съдия: